

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.570 van 5 oktober 2011
in de zaak A. 197.453/XIV-32.432**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johannes Baelde
 kantoor houdend te 8200 Sint-Michiels
 Walakker 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 augustus 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 46.788 van 29 juli 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6034 van 3 september 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 september 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die loco advocaat Johannes Baelde verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 9 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 28 april 2010 niet-ontvankelijk.

Op 12 mei 2010 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 29 juli 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de rechten van verdediging. Hij licht dit als volgt toe:

“Schending van artikel 10-11 G.W., artikel 14 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955) en artikel 9bis Vreemdelingenwet, juncto de schending van de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de rechten van verdediging.

Het mits onderhavig cassatieberoep bestreden arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2010 stelt dat het hoofdmotief van de initieel bestreden beslissing van verweerder in cassatie dd. 28 april 2010 bestaat in het gegeven dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur voor verzoeker niet vergezeld ging van een internationaal erkend paspoort, noch van een geldige motivering die verzoeker zou vrijstellen van deze voorwaarde o.g.v. art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat bij diens verzoek tot verblijfsmachtiging tot onbepaalde duur geen paspoort werd gevoegd, doch deze aanvraag bevatte evenwel wel degelijk de geldige motivering waarom verzoeker o.g.v. art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet van deze voorwaarde diende te worden vrijgesteld.

Meer specifiek stelde dit verzoek tot verblijfsmachtiging ter verantwoording expliciet (stuk 10):

"Verzoeker kan zin (geldige) elektronische verblijfskaart voor vreemdelingen voorleggen (stuk 2).

Verzoeker beschikt daarnaast evenwel niet over een identiteitskaart, noch over een geboorteakte. Hij is in de absolute onmogelijkheid om geldige identiteitsdocumenten voor te leggen. Bhutan is een klein land in Azië, in het Himalaya gebergte ingeklemd tussen China en India. De plaatselijke Koninklijke familie keert zich af van het moderne Westen en wenst de traditionele Bhutanese cultuur te behouden. Het bijhouden van registers van de burgerlijke stand is er — minstens in de rurale gebieden — quasi onbestaande.

Het is voor verzoeker onmogelijk om hier in België geldige identiteitsdocumenten te bekomen gezien er in België geen ambassade is van Bhutan en de ambassade te Genève helemaal niet meewerkt. De ambassade te Zwitserland is er intussen alom voor gekend om nooit te antwoorden, noch op de brieven van raadsliden, noch op de brieven van Bhutanezen zelf.

Verzoeker alsook diens raadsliden poogden herhaaldelijk de ambassade van Bhutan te Genève te contacteren teneinde een geldig identiteitsdocument te bekomen, dit via zowel aangetekend schrijven als via faxzending. Er kwam echter niet de minste respons vanwege de ambassade (o.a. stukken 3 t.e.m. 7).

Daarmee heeft verzoeker alle mogelijke aanspreekpunten om geldige identiteitsdocumenten te bekomen uitgeput. Verzoeker kan niet gehouden worden tot het onmogelijke.

Artikel 9bis Vw stelt letterlijk:

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik (waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken);

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

Met hetgeen hierboven uiteengezet heeft verzoeker afdoende de overmachtsituatie aangetoond waarin hij zich bevindt, nl. de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te verwerven in België.

Eén en ander is een gekende problematiek voor personen afkomstig uit Bhutan, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hier reeds een oplossing voor bedacht in de praktijk. In een gelijkaardig dossier werd de heer XXX (eveneens afkomstig van Bhutan) reeds een onbeperkt verblijf toegekend, waarbij werd gesteld (stuk 21):

"Indien betrokkene zijn identiteit niet kan bewijzen aan de hand van een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart, dient de naam op de elektronische kaart voorafgegaan te worden door de volgende lettercode: '(Decl.)'."

In navolging van het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, alsook alle beginselen van behoorlijk bestuur zoals in acht te nemen door elke administratieve overheid, dient deze oplossing tevens te worden toegepast op verzoeker."

In de hierop volgende evenwel de weigeringsbeslissing van verweerder in cassatie dd. 28.04.2010 (stuk 2), waarin louter wordt gesteld:

"De verwijzing naar het dossier van een ander individu van vermeende Bhutaanse afkomst die wel gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf en schijnbaar vrijgesteld werd van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken op basis van de aangebrachte elementen in dat dossier wijzigt het individuele karakter van dit dossier niet."

In zijn beroep tot nietigverklaring motiveert verzoeker alsdan (stuk 3):

"In essentie is de weigeringsbeslissing blijkbaar geschraagd op het gegeven dat bij het verzoek dd. 09.12.2009 geen identiteitsdocumenten werden gevoegd (cfr. de uitzondering zoals voorzien in art. 9bis, §1, lid 2 Vw), terwijl verwerende partij meent dat de in het verzoek opgenomen elementen die de onmogelijkheid tot het verwerven van identiteitsdocumenten aantonen "niet overtuigen". Voorts meent te dagen partij dat het gegeven dat in een ander (quasi identiek) dossier "van een ander individu van vermeend Bhutaanse afkomst" diezelfde motivatie inzake onmogelijkheid tot het verwerven van identiteitsdocumenten wel werd aanvaard door DVZ hier niets aan afdoet.

Artikel 9bis, §1, lid 2 Vw stelt:

"De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...);
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoon."

Vooreerst dient benadrukt dat gezien de vaak moeilijke omstandigheden waarin de vreemdeling zijn land heeft verlaten, ervoor pleit dat men deze voorwaarde met enige soepelheid dient toe te passen (zie VEREECKE, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Gent, Story Publishers, 2008, p. 76, met aldaar verwijzing naar Luik 28 november 1986, J. T. 1987, 89).

Voorts dient benadrukt dat deze duidelijke wetgeving stelt dat de verzoekende partij de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België dient aan te tonen. Deze onmogelijkheid werd door verzoeker in diens verzoekschrift dd. 09.12.2009 afdoende beschreven als volgt:

"Verzoeker beschikt daarnaast evenwel niet over een identiteitskaart, noch over een geboorteakte. Hij is in de absolute onmogelijkheid om geldige identiteitsdocumenten voor te leggen. Bhutan is een klein land in Azië, in het Himalaya gebergte ingeklemd tussen China en India. De plaatselijke Koninklijke familie keert zich af van het moderne Westen en wenst de traditionele Bhutanese cultuur te behouden. Het bijhouden van registers van de burgerlijke stand is er - minstens in de rurale gebieden - quasi onbestaande.

Het is voor verzoeker onmogelijk om hier in België geldige identiteitsdocumenten te bekomen gezien er in België geen ambassade is van Bhutan en de ambassade te Genève helemaal niet meewerkt. De ambassade te Zwitserland is er intussen alom voor gekend om nooit te antwoorden, noch op de brieven van raadslieden, noch op de brieven van Bhutanezen zelf.

Verzoeker alsook diens raadslieden poogden herhaaldelijk de ambassade van Bhutan te Genève te contacteren teneinde een geldig identiteitsdocument te bekomen, dit via zowel aangetekend schrijven als via faxzending. Er kwam echter niet de minste respons vanwege de ambassade (o.a. stukken 3 t.e.m. 7).

Daarmee heeft verzoeker alle mogelijke aanspreekpunten om geldige identiteitsdocumenten te bekomen uitgeput. Verzoeker kan niet gehouden worden tot het onmogelijke."

Verzoeker heeft er het raden naar wat verwerende partij meent dat verzoeker nog meer kan doen dan diens ambassade in Genève (herhaaldelijk en zelfs aangetekend) aan te schrijven met het verzoek diens identiteitsdocumenten over te maken. Enige andere mogelijkheid om "identiteitsdocumenten te verwerven in België" bestaan er voor verzoeker eenvoudigweg niet. Verzoeker kan waarlijk niet gehouden zijn tot het onmogelijke!

Hiermee komt verzoeker onmiddellijk bij het tweede luik van zijn middel, nl. dat deze problematiek inzake de onmogelijkheid tot het verkrijgen van identiteitsdocumenten in België voor personen van Bhutaanse afkomst een door DVZ gekende problematiek is, waarvoor deze reeds een oplossing hebben. Verzoeker argumenteerde uitdrukkelijk in diens verzoekschrift:

"Eén en ander is een gekende problematiek voor personen afkomstig uit Bhutan, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken hier reeds een oplossing voor bedacht in de praktijk. In een gelijkaardig dossier werd de heer XXX (eveneens afkomstig van Bhutan) reeds een onbeperkt verblijf toegekend, waarbij werd gesteld (stuk 21):

"Indien betrokkene zijn identiteit niet kan bewijzen aan de hand van een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart, dient de naam op de elektronische kaart voorafgegaan te worden door de volgende lettercode: '(Decl.)'."

In navolging van het gelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, alsook alle beginselen van behoorlijk bestuur zoals in acht te nemen door elke administratieve overheid, dient deze oplossing tevens te worden toegepast op verzoeker."

Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld.

"Het discriminatie verbod is geschonden wanneer voor een verschil in behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat."

(S. SOTTIAUX, 'Het gelijkheidsbeginsel langs oude paden en nieuwe wegen', in R. W. 2008-2009, p. 691)

Uit de voorgelegde beslissing vanwege de heer XXX (RR 070052058529), evenals uit het voorgelegde verzoekschrift tot verblijfsmachtiging leidend tot deze beslissing, mag overduidelijk blijken hoe deze persoon van Bhutaanse afkomst geen enkel identiteitsbewijs wist voor te leggen n.a.v. diens regularisatieaanvraag (stuk 21a).

In een ander gelijkaardig dossier verkreeg ook de heer XXX (RR 075000085937), evenzoveel van Bhutaanse afkomst, eveneens een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur, terwijl uit het voorliggend verzoek tot verblijfsmachtiging evenzoveel mag blijken dat voor deze persoon evenmin een identiteitsdocument kon worden voorgelegd (stuk 21b).

Meer zelfs, in tegenstelling tot in onderhavig dossier, werden in beide bovenstaand dossier (die leidden tot een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur) zelfs nimmer de Ambassade van Bhutan te Genève aangeschreven.

Aldus mag afdoende blijken hoe verzoeker als een persoon in een gelijke situatie, op ongelijke wijze wordt behandeld, zonder enige redelijke verantwoording, hetgeen neerkomt op een schending van art. 10 en 11 G. W. alsook art. 14 EVRM.

Minstens werd door verwerende partij op geen enkele wijze gemotiveerd waarom deze ongelijke behandeling voor personen in een gelijke situatie werd doorgevoerd. De nietszeggende zin "De verwijzing naar het dossier van een ander individu van vermeende Bhutaanse afkomst die wel gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf en schijnbaar vrijgesteld werd van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken op basis van de aangebrachte elementen in dat dossier, wijzigt het individuele karakter van dit dossier niet" in de weigeringsbeslissing van 28.04.2010 kan bezwaarlijk motiveren waarom personen in een gelijke situatie op een ongelijke wijze worden behandeld.

Aldus werd op deze wijze minstens de materiële motiveringsplicht in samenlezing met het gelijkheids-redelijkheids- en zorgvuldigheids-beginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, geschonden.

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

(...)

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt"

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)

"De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd."

(SUETENS, L.-P., 'Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State', T.B.P. 1980, 86).

Daarenboven moeten de gevolgen van de beslissing in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is evenmin het geval.

Verwerende partij heeft bijgevolg op een kennelijk onredelijke wijze besloten tot het weigeren als 'niet opportuun' van het verzoek tot verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur zoals overeenkomstig art. 9bis Vw juncto de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, meer specifiek op grond van volgende punten uit deze instructie:

- Punt 1.2 van de instructie: onredelijk lange asielprocedure (met inbegrip van de procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure) van 5 jaar (personen zonder kinderen).

- Punt 2.8 A: Duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van 5 jaar.

- Punt 2.8 B: Duurzame lokale verankering - arbeidscontract."

Wederom beperkt de argumentatie van verweerder in cassatie zich mits nota met opmerkingen dd. 21.05.2010 louter tot (stuk 4):

"Verzoeker blijft thans volharden in die stelling, doch maakt niet aannemelijk als zou hij zich in dezelfde situatie bevinden als dewelke hij aankaart."

Aldus beperkt het verweer van verweerder in cassatie zich tot het argument als zou verzoeker niet afdoende aannemelijk maken zich in een vergelijkbare situatie te bevinden als de heer XXX (stuk 6 en 9) en de heer XXX (stuk 7 en 8).

Bijgevolg antwoordt/motiveert verzoeker per repliekmemoire dd. 9 april 2010 (stuk 5) expliciet hoe verzoeker zich wel degelijk in een gelijkaardige/vergelijkbare situatie bevindt als beide bovenvermelde personen:

"Concluant bevnimindt zich wel degelijk in een gelijkaardige situatie als de heeren XXX en XXX, alwaar ook bij deze personen hun nationaliteit en origine van in het begin van hun verblijf in België op twijfels van het CGVS werd onthaald (stuk 23 en 24).

De vraagtekens zoals door het CGVS bij hun nationaliteit en origine geplaatst n.a.v. hun asielaanvraag, weerhield verwerende partij er niet van om aan beide personen een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur toe te kennen, waarbij hun identiteit op "declaratie" mocht worden ingeschreven in het vreemdelingenregister (aldus naam voorafgegaan door "Decl."— zie supra).

Concluant stelt vast dat verwerende partij er in haar nota met opmerkingen niet in slaagt om aan te tonen / te rechtvaardigen waarom er in casu géén schending zou zijn van het gelijkheidsbeginsel, hetgeen immer verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld (quod in casu !).

"Het discriminatieverbod is geschonden wanneer voor een verschil in behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat."

(S. SOTTIAUX, 'Het gelijkheidsbeginsel: langs oude paden en nieuwe wegen', in R.W. 2008-2009, p. 691)

Tot op heden blijft verwerende partij in gebreke om welk danige "redelijke verantwoording" te verschaffen voor het verschil in behandeling tussen concluant en de heren XXX en XXX (tevens afkomstig van Bhutan, terwijl hun afkomst door het CGVS tevens in vraag wordt werd gesteld).

In casu is het gelijkheidsbeginsel aldus wel degelijk geschonden; minstens doet zich een schending voor van de materiële motiveringsplicht alwaar welkdanige "redelijke verantwoording" voor het verschil in behandeling met de heren XXX en XXX (nochtans expliciet aangehaald in het verzoek tot verblijfsmachtiging van concluant) op geen enkele wijze wordt gemotiveerd."

Zowel voor verweerder in cassatie als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het danse procedurebundel van de heren XXX en XXX voorgelegd (huidige stukken 6 t.e.m. 9). Verzoeker overloopt ter verduidelijking nogmaals summier hun procedure, teneinde de wel degelijk "vergelijkbare situatie in de zin van het gelijkheidsbeginsel" met de situatie van verzoeker te duiden:

XXX: asielaanvraag op 12.04.2000 (stuk 8)

Concluant: asielaanvraag op 30.09.1999

XXX: bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 02.12.2003, o.a. inhoudende als argumentatie: u bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument (stuk 8).

Concluant: weigeringsbeslissing vanwege CGVS op 28.06.2004 en bevestigende weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie op 12.05.2005. Telkens bevat de argumentatie o.a. het gegeven dat verzoeker niet in staat is om enig identiteitsdocument voor te leggen.

XXX: verzoek houdende machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand ingediend op 04.12.2006, zonder dat hiertoe een paspoort kan worden voorgelegd. Deze aanvraag leidt per beslissing van verweerder in cassatie dd. 24.09.2009 tot een machtiging tot onbeperkt verblijf (stuk 7)

Concluant: diens verzoek houdende machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand ingediend op 09.12.2009 (stuk 10) wordt afgewezen door verweerder in cassatie als "niet opportuun" (stuk 2)

Nog duidelijker is de vergelijking met de situatie van de heer XXX, waarbij de identiteit door het CGVS zelfs uitdrukkelijk in vraag wordt gesteld als bedrieglijk (wat verweerder in cassatie evenwel er niet van weerhoudt deze persoon op 23.09.2009 in het bezit te stellen van een machtiging tot onbeperkt verblijf):

XXX: asielaanvraag op 13.12.2000 (stuk 9)

Concluant: asielaanvraag op 30.09.1999

XXX: bevestigende beslissing van weigering van verblijf vanwege het CGVS dd. 17.12.2003, waarbij wordt geargumenteed: "U bent niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. Er dient te worden opgemerkt dat er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw bewering een Lhotsampa afkomstig van Bhutan te zijn. U bent namelijk niet op de hoogte van een aantal voor Lhotsampa's fundamentele gegevens." (stuk 9)

Concluant: weigeringsbeslissing vanwege CGVS op 28.06.2004 en bevestigende weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie op 12.05.2005. Telkens bevat de argumentatie o.a. het gegeven dat verzoeker niet in staat is om enig identiteitsdocument voor te leggen.

XXX: verzoek houdende machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand ingediend op 04.12.2006, zonder dat hiertoe een paspoort kan worden voorgelegd. Deze aanvraag leidt per beslissing van verweerder in cassatie dd. 23.09.2009 tot een machtiging tot onbeperkt verblijf (stuk 6)

Concluant: diens verzoek houdende machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand ingediend op 09.12.2009 (stuk 10) wordt afgewezen door verweerder in cassatie als "niet opportuun" (stuk 2)

Al deze gegevens liggen voor, lagen voor in de procedure a quo, en zijn/waren verweerder in cassatie gekend.

Met deze duidelijke voorliggende stukken kan verweerder in cassatie, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zich beperken tot de eenvoudige bemerking dat verzoeker "het niet aannemelijk maakt zich in

eenzelfde situatie te bevinden" als van de personen waarbij hij zich vergelijkt in het kader van het gelijkheidsbeginsel.

Gezien alle voorliggende stukken (ook voorliggend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder stuk 21a, 21b, 23 en 24 — huidige stukken 6 t.e.m. 9) stelt de Raad per arrest dd. 29.06.2010 ten onrechte:

"De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat deze situaties gelijke gevallen zijn, (...)."

Eén en ander doet verzoeker besluiten dat de Raad het voorliggend stukkenbundel van verzoeker NIET in acht heeft genomen, alwaar hierin — zoals supra beschreven — deze "feitelijke en concrete gegevens" inzake de gelijke situatie wel degelijk afdoende wordt aangetoond/geduid.

Immers vervolgt de Raad in het arrest a quo:

"(...), bovendien stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de Bhutaneze nationaliteit van de verzoekende partij niet met zekerheid kan worden aangetoond."

Dit is net hét gegeven dat de "gelijke situatie" met de heren XXX en XXX uitmaakt! Het is net omwille van het gegeven dat ook bij deze heren de Bhutaneze nationaliteit NIET kon worden aangetoond (en bij de heer XXX zelfs expliciet in vraag werd gesteld), terwijl hen WEL een machtiging tot onbeperkt verblijf werd afgeleverd, dat verzoeker zich ongelijk behandeld in een gelijke situatie ziet !

Wederom doet dit aldus besluiten aldat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het stukkenbundel en de argumentatie van verzoeker niet in acht heeft genomen (en aldus minstens haar motiveringsplicht — alsook evident het gelijkheidsbeginsel — heeft geschonden).

Tenslotte stelt de Raad in de desbetreffende passage:

"Het enkele feit dat de verzoekende partij van mening is dat zij in een gelijke situatie verkeert, toont geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 14 van het EVRM"

De diverse voorliggende stukken (in de procedure a quo 21a, 21b, 23 en 24) ter staving van de IDENTIEKE situatie waarin verzoeker zich bevindt, m.o.o. de toetsing van het gelijkheidsbeginsel, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus op geen enkele wijze in acht genomen, alwaar de Raad immers besluit dat louter "de mening van verzoeker" (aldus ZONDER enig ter zake doend stavingsstuk) zou voorliggen...!?!)

Het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld. Met alle voorgelegde stukken heeft verzoeker aan de hand van "feitelijke en concrete gegevens" aangetoond zich in een gelijke situatie te bevinden als de heren XXX en XXX, terwijl er een manifest verschil in behandeling bestaat, waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat.

De gelijkheidsnorm houdt in dat alle personen die in dezelfde feitelijke omstandigheden verkeren, op dezelfde wijze behandeld moeten worden (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1990, p.89).

"Het discriminatieverbod is geschonden wanneer voor een verschil in behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat."

(S. SOTTIAUX, 'Het gelijkheidsbeginsel: langs oude paden en nieuwe wegen', in R.W. 2008-2009, p. 691)

Het gelijkheidsbeginsel evenals het motivatiebeginsel werden in deze manifest geschonden.

Alwaar de Raad niet eens de door verzoeker voorgelegde stukken toetst in het licht van de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel, werden de rechten van verdediging van verzoeker aldus aangetast.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en hij voegt het volgende toe:

“Verweerder stelt terecht in diens memorie van antwoord dat de Raad van State enkel over de rechtmatigheid van de hem voorgelegde uitspraak kan oordelen, doch:

"De Raad behoudt zich echter het recht voor na te gaan of de door cassatieberoep bestreden beslissing aan de feiten die zij vaststelt, wel een correcte juridische kwalificatie geeft of eruit de juiste gevolgtrekkingen op wettelijk vlak heeft gepuurd."

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. En VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 914, met aldaar verwijzing naar RvSt GHYSELS en LENDERS, nr. 4467 van 5 juli 1955; BELGISCHE STAAT, nrs. 4468 en 4469 van 5 juli 1955; JORIS, nr. 6718 van 9 december 1958; BELGISCHE STAAT, nr. 15564 van 14 november 1972).

In casu mag blijken hoe de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de juiste gevolgtrekkingen op wettelijk vlak heeft gepuurd uit de voorliggende feiten, zodat de uitspraak niet rechtmatig is en verbroken dient te worden.

De stukken 8 en 9 zoals voorliggend in onderhavige procedure (stukken 23 en 24 in de procedure a quo) lagen, i.t.t. hetgeen zoals voorgehouden door verweerder in diens memorie van antwoord, wel degelijk voor aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker verwijst naar de chronologische uiteenzetting zoals supra weergegeven.

Verzoeker verwijst hieromtrent tevens naar de desbetreffende passage in diens repliekmemorie in de procedure a quo voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 07.06.2010:

"Tenslotte meent verwerende partij in haar nota met opmerkingen alsdat conduant zich niet gegrond kan beroepen op een schending van het gelijkheidsbeginsel n.a. v. het dossier van de heer XXX en XXX dewelke wel degelijk een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur verkregen, mits vermelding in deze beslissing door DVZ:

"Indien betrokkene zijn identiteit niet kan bewijzen aan de hand van een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart, dient de naam op de elektronische kaart voorafgegaan te worden door de volgende lettercode: '(Decl.)'."

gezien conduant niet aannemelijk zou maken als dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als dewelke hij aankaart. Dit omwille van het feit dat er bij conduant van in het begin van zijn verblijf in België twijfel zou zijn omtrent zijn beweerde nationaliteit.

Conduant bevindt zich wel degelijk in een gelijkaardige situatie als de heeren XXX en XXX, alwaar ook bij deze personen hun nationaliteit en origine van in het begin van hun verblijf in België op twijfels van het CGVS werd onthaald (stuk 23 en 24).

De vraagtekens zoals door het CGVS bij hun nationaliteit en origine geplaatst n.a.v. hun asielaanvraag, weerhield verwerende partij er niet van om aan beide personen een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur toe te kennen,

waarbij hun identiteit op "declaratie" mocht worden ingeschreven in het vreemdelingenregister (aldus naam voorafgegaan door "Decl."— zie supra).

Concluant stelt vast dat verwerende partij er in haar nota met opmerkingen niet in slaagt om aan te tonen / te rechtvaardigen waarom er in casu géén schending zou zijn van het gelijkheidsbeginsel, hetgeen immer verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op een verschillende wijze worden behandeld (quod in casu !).

"Het discriminatieverbod is geschonden wanneer voor een verschil in behandeling tussen twee of meer personen, situaties of gevallen geen redelijke verantwoording bestaat."

(S. SOTTIAUX, 'Het gelijkheidsbeginsel: langs oude paden en nieuwe wegen', in R.W. 2008-2009, p. 691)

Tot op heden blijft verwerende partij in gebreke om welkdanige "redelijke verantwoording" te verschaffen voor het verschil in behandeling tussen concluant en de heren XXX en XXX (tevens afkomstig van Bhutan, terwijl hun afkomst door het CGVS tevens in vraag wordt/werd gesteld).

In casu is het gelijkheidsbeginsel aldus wel degelijk geschonden; minstens doet zich een schending voor van de materiële motiveringsplicht alwaar welkdanige "redelijke verantwoording" voor het verschil in behandeling met de heren XXX en XXX (nochtans expliciet aangehaald in het verzoek tot verblijfsmachtiging van concluant) op geen enkele wijze wordt gemotiveerd."

De bewering vanwege verweerder in diens memorie van antwoord: "het is de verwerende partij dan ook een raadsel hoe verzoeker ernstig aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met het voorliggende stukkenbundel, nu hij aan dit stukkenbundel voor de Raad van State stukken toevoegt die niet zijn voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" is dan ook pertinent onwaar en kan worden afgedaan als loutere stemmingmakerij t.a.v. de Raad van State.

Verzoeker heeft mits alle nodige/mogelijke/beschikbare stukken de volstrekt identieke situatie voorgelegd aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tussen zichzelf en de heren T.N. en G.G. (alwaar bij t.a.v. deze laatsten evenzoveel "ernstige twijfels rond hun nationaliteit en origine" was geuit door het CGVS — bijgevolg ook op dit punt een 'gelijke situatie' creërend);

Terwijl de Raad uit al deze voorliggende feiten (gestaafd door de desbetreffende stukken) louter weerhield dat verzoeker "het niet aannemelijk maakt zich in eenzelfde situatie te bevinden" als van de personen T.N. en G.G. waarmee hij zich vergelijkt in het kader van het gelijkheids- en nondiscriminatiebeginsel zoals bevestigd in art. 10-11 G.W. en art. 14 EVRM !?!

Ondanks ALLE WEL DEGELIJK VOORLIGGENDE STUKKEN 21a, 21b, 23 en 24 (huidige stukken 6 t.e.m. 9), oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter:

"De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aan de hand van feitelijke concrete gegevens aantoont dat deze situaties gelijke gevallen zijn, (...)

(...)

Het enkele feit dat de verzoekende partij van mening is dat zij in een gelijke situatie verkeert, toont geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of artikel 14 van het EVRM."

Alwaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus het voorliggende stukkenbundel van verzoeker NIET in acht heeft genomen en deze "feitelijke en concrete gegevens" aldus niet eens heeft nagezien m.o.o. de controle van de

eventueel schending van art. 10-11 G.W. evenals art. 14 EVRM, heeft de Raad NIET een correcte juridische kwalificatie of juiste gevolgtrekking op wettelijk vlak gepuurd uit de voorliggende feiten.

Het is verzoeker dan ook een raadsel hoe verweerder ernstig tracht voor te houden hoe "onbetwistbaar blijkt dat de rechter in vreemdelingenzaken alle hem voorgelegde gegevens in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling van de zaak als annulatierechter." Quod non.

Alwaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet eens de door verzoeker voorgelegde stukken heeft getoetst in het licht van de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel, werden de rechten van verdediging van conculant manifest geschonden, reden waarom verzoeker vraagt het bestreden arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te casseren en de zaak te verwijzen om opnieuw recht te doen met inachtnaam van de voorgelegde stukken.”.

Beoordeling

6. De aanvankelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 28 april 2010 was als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de internationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980. (...)

Anderzijds zijn de aangebrachte elementen die de onmogelijkheid moeten aantonen een identiteitsdocument te verwerven niet overtuigend in het licht van deze vaststelling. Het feit dat door de raadslieden van betrokkene meerdere malen verzoeken (zowel aangetekende zending als fax) werden gericht aan de ambassade van Bhutan in Genève om een geldig identiteitsdocument te bekomen zonder voorlegging van enig ander bewijs dat wijst in de richting van de verklaarde Bhutaanse nationaliteit om te procedure tot het bekomen van identiteitsdocumenten te bespoedigen en dat hierop nooit enig reactie is gekomen, kan de bestaande twijfels rond de opgegeven nationaliteit niet weerleggen.

De verwijzing naar het dossier van een ander individu van vermeend Bhutanese afkomst die wel gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf en schijnbaar vrijgesteld werd van de verplichting over een geldig identiteitsdocument te beschikken op basis van de aangebrachte elementen in dat dossier, wijzigt het individuele karakter van dit dossier niet. De betrokkene dient zelf de eigen onmogelijkheid aan te tonen om een geldig identiteitsdocument te bekomen.

(...)”.

In het bestreden arrest wordt in antwoord op de voorgehouden schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn een geldig identiteitsdocument voor te leggen, en in antwoord op de voorgehouden schending van het gelijkheidsbeginsel, met name omdat andere door de

verzoeker genoemde personen wel van de vereiste van een geldig identiteitsdocument zouden zijn vrijgesteld, het volgende gesteld:

“Het loutere feit dat betrokkene bij aankomst in het Rijk de Bhutanese nationaliteit opgaf en verklaard heeft over geen nationale identiteitsdocumenten te beschikken, kan niet als afdoende bewijs van nationaliteit worden aanvaard. Enerzijds dient te worden gewezen op de motivering van het Commissariaat-Generaal, die in haar beslissing dd.28/06/04 (ter kennis gebracht aan betrokkene op 02/07/04) om de hoedanigheid van vluchteling te weigeren aan betrokkene stelde:

‘U bent bovendien niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit niet kunnen worden gecontroleerd. Gezien de ernstige twijfels rond uw nationaliteit en origine kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring geen enkel document te hebben omdat Bhutaanse identiteitskaarten na 1990 niet meer werden uitgereikt en omdat uw “BPP”-lidkaart werd vernield (CGVS, p.13).

Anderzijds zijn de aangebrachte elementen die de onmogelijkheid moeten aantonen een identiteitsdocument te verwerven niet overtuigend in het licht van deze vaststelling. Het feit dat door de raadslieden van betrokkene meerdere malen verzoeken (zowel aangetekende zending als per fax) werden gericht aan de ambassade van Bhutan in Genève om een geldig identiteitsdocument te bespoedigen en dat hierop nooit reactie is gekomen, kan de bestaande twijfels rond de opgegeven nationaliteit niet weerleggen.

De verwijzing naar het dossier van een ander individu van vermeende Bhutaanse afkomst die wel gemachtigd werd tot een onbeperkt verblijf en schijnbaar vrijgesteld werd van de verplichting om over een geldig identiteitsdocument te beschikken op basis van de aangebrachte elementen in dat dossier wijzigt het individuele karakter van dit dossier niet. De betrokkene dient zelf de eigen onmogelijkheid aan te tonen om een geldig identiteitsdocument te bekomen.’

De verzoekende partij stelt dat zij het raden heeft naar wat de verwerende partij meent dat zij nog meer kan doen dan diens ambassade in Genève (herhaaldelijk en zelfs aangetekend) aan te schrijven met het verzoek diens identiteitsdocumenten over te maken en dat er enige andere mogelijkheid om ‘identiteitsdocumenten te verwerven in België’ eenvoudigweg niet bestaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat er twijfel bestaat over zijn identiteit zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing met name ‘(...) zijn identiteit niet met zekerheid kan worden vastgesteld (...)’ en dat de verdere motivering in het licht van deze vaststelling moet worden gelezen.”.

De verzoeker houdt in essentie voor dat het gelijkheidsbeginsel verbiedt dat twee personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, op verschillende wijze worden behandeld. In het bestreden arrest wordt echter gewezen op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat er reeds in de asielprocedure twijfels waren aan de voorgehouden nationaliteit en afkomst van de verzoeker, waardoor geen geloof kon worden gehecht aan zijn uitleg voor het gebrek aan reis- en identiteitsdocumenten, met name dat zijn BPP-lidkaart zou zijn vernield en dat sinds 1990 geen identiteitskaarten meer zouden worden

uitgereikt in Bhutan. Mede daardoor kon in het bestreden arrest op wettige wijze naar het individuele karakter van ieder dossier worden verwezen. De door de verzoeker aangevoerde elementen zijn aldus voldoende in de beoordeling betrokken. Hij maakt wat dat betreft geen schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk en het enige middel is in die mate ongegrond.

In het bestreden arrest wordt de voorgehouden onmogelijkheid voor de verzoeker om een identiteitsdocument voor te leggen omwille van een gebrek aan antwoord van de Bhutanese ambassade in Genève niet zonder meer verworpen, doch er wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit element niet de reeds bestaande en hierboven genoemde twijfels aan de voorgehouden identiteit en afkomst kan wegnemen. De in artikel 9bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden voor vrijstelling van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen worden afgetoetst en de verzoeker toont geen schending van die bepaling aan. Het enige middel is in die mate ongegrond.

Als administratieve cassatierechter kan de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten treden en hij kan dus niet zelf op grond van de door de verzoeker aangevoerde elementen oordelen of de verzoeker zich al dan niet in dezelfde situatie als bepaalde andere individuen bevindt. Evenmin komt het de administratieve cassatierechter toe zich een feitelijk oordeel te vormen over de vraag of een verzoeker al dan niet in de onmogelijkheid was een identiteitsdocument voor te leggen, dan wel in de plaats van de annulatierechter te treden om zelf na te gaan of de beoordeling door het bestuur kennelijk onredelijk was of niet. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,

kamervoorzitter,

	Carlo Adams,	staatsraad,
	Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van		
	Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen